

29. 10. 2017 - Zlidskost

1. čtení: Mt 22, 1-14

Píseň: 614 - Vzdávám ti, Bože, chválu svou

Základ kázání: 1Tim 4, 1-11

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

tak už je to tady. Poslední časy přišly. Tolik lidí kolem nás svádí lživými a démonskými naukami. Tolik pokrytců a podvodníků, tolik populistů. Tolik těch, kteří jim věří. Raději než Hospodinu.

Zbožnost se stala nevítaným hostem i v církvích. Vždyť proč se soustředit na co, co je z Boha, tedy zbožné, když je možné stavět na tom, co je bez-Boha, tedy bezbožné. Vždyť bezbožné je velmi líbivé, tedy svůdné, tedy satanské, tedy démonské. Poslední časy jsou skutečně tu.

Jen možná nikdy neodešly. Je nápadné, nakolik dva tisíce let stará slova apoštola Pavla platí i dnes. Platila i v jeho době. A platila i ve všech ostatních. Možná že jsme nikdy nežili v jiné než poslední časy - zejm. pokud jsou definovány jako časy odpadávání od víry, přidržování se svůdných nauk, velkým množstvím pokrytců, lhářů a chytráků, co zakazují nebo přikazují všechno možné, ačkoli na to nemají pražádnou autoritu. A zhusta jsou to naprosté nesmysly.

Bezbožné a dětinské báje a báchorky kolem nás zní také dnes a denně. Tím spíše, když ona „dětinskost“ je původně „bláhovost, hloupost jakou by vyprávěla stará babka“. Proto kraličtí v sedmém verši hovoří o „babských básních“. Já k nim dodám: A pro dědkovské to platí stejně.

Protože jsou z lidí. A tak cvičí své nositele i posluchače ve „zlidskosti“, která je opakem oné „zbožnosti“.

Přiznejme však všem zlidskostem, že jsou svůdné. Jsou lákavé. Vypadají a znějí hezky, často logicky - aby ne, když je staví lidská logika tak, aby se vymyšlené báje a báchorky líbily lidem. Je příjemné slyšet: „Zvládneme to sami“. „Boha nepotřebujeme.“ „Hlavní jsou lidé“. „Chudobu a nemoci vymýtíme.“ „Nastolíme a vybudujeme mír.“ „Tohle máte ve slevě, to se vyplatí, tak si to kupte.“ „Jsme lepší než tamti.“ „To se musí snažit, aby mohli mezi nás.“ A tak dále...

Jinak jsou však zlidskosti podvodem. Jsou podfukem na jiné lidi - aby nás zvolili, aby si nás vybrali, aby si koupili náš produkt. I proto jsou zlidskosti opakem zbožnosti. Nic, co je z Boha, totiž člověka neoklamává. Ani nemůže. Co je z Boha, je Pravdou. I kdyby si o tom člověk nastokrát „myslel své.“

Proto i Pavel již Timotea v Efezu vyzývá ke cvičení v tom, co je z Boha. A že ve zbožnosti nemá cvičit jen sebe, ale i efezský sbor.

Protože současná Církev je ve svých mnohých podobách takřka stejná jako ta prvotní. Ba jako ještě starší židovství. Už Ježíše a proroky chodili lidé vyslechnout, aby si vzápětí jejich slova „přebrali po svém“. Kdepak, aby si pustili k tělu, co Ježíš či proroci říkají. Nebo co říká Bůh. Vždyť je to často nepříjemné, Boží slova a řády se moc nehodí - a tak nejsou moc lákavé. A tak zbožnost, to z Boha, také není moc lákavá. Přestože Timoteus má být doslova „vykrmen“ (v. 6) slovy víry a pravého učení, je lákavější vykrmit se vším možným jiným. Ani současní evangelíci neznají mnoho z učení ani své církve. O vycvičenosti ve zbožnosti pak nemůže být ani řeč.

Nakonec najdeme i v reformované ČCE takové sbory, kde s klidem zní: „Pane faráři, ale o tom Pánu Bohu tak deset, patnáct minut. Pak nás nechte a už se do toho neplette. A hlavně vo tom Bohovi víc ne.“ Není se pak čemu divit, že se takové sbory několik posledních desetiletí vyprazdňují. Oproti sborům, kde je středem a centrem zbožnost, tedy to z Boha. Oba druhy sborů najdeme po celé republice - ty spíše zlidštěné i spíše zbožné nalezneme i v Praze nebo v Ústeckém kraji. Aby ne, když život sboru nestojí na

lidech, a tak na zlidskostech. Život sboru stojí a padá s následováním Krista, který je z Boha. Tedy na zbožnosti.

Kde se lidé cvičí ve zbožnosti, tam se cvičí pro každou životní situaci. Narozdíl od příprav a cvičení intelektuálních, tělesných nebo vztahových. Ty se hodí jen někdy a nesnadno se přenáší do různých situací. A hlavně na nich záleží jen pár desetiletí časného života. Tváří v tvář Božímu soudu, tedy opět něčemu z Boha, člověk nevytváčený ve zbožnosti nemá šanci. Tam bude všechno jen z Boha!

Tak je krásné vidět, že sbory, kde zbožnost „frčí“, rostou. I v dnešní době. Ať už činností nebo početně. Opět jak třeba v Praze tak v místním kraji. Bůh samozřejmě žehná sborům zbožným! A samozřejmě své požehnání vzdaluje od sborů zlidským. Protože stejné platí pro každého jednotlivce, z nichž se nevyhnutelně skládá kterékoli společenství.

Jak ale rozlišit zbožnost od zlidskosti? Snadno - poměrujme příkladem Kristovým! Kristus sloužil a pomáhal (= činil diakonii) zejména cizím a těm, kteří to potřebovali nejvíce. Dával jim s radostí ze svého mála, místo aby si syslil těch pár mincí. Pravidelně se účastnil bohoslužeb aktivně i pasivně. Několikrát do týdne diskutoval s odborníky na teologii a zbožnost o pravdě a poznanou pravdu předával dá. Přestože místo toho mohl vydělávat na truhlařině. Neusiloval o svůj prospěch a úspěch. Neusiloval o to, aby na něčem vydělal. Neměl žádné mocenské ambice, aby měl vliv na to či ono. Naopak soustředil se na ty jednotlivce a skupiny, které právě ta zlidštěná a lidská společnost odmítala už tehdy. A ne náhodou stejné skupiny odmítá a odsouvá dodnes. Jak zlidské!

Zbožné tedy je soustředit se na Boží pohled na situaci. K čemuž je nevyhnutelně nutné znát Písmo. To neznamena umět něco hlavně citovat jako básničku - ačkoli to většinou nezaškodí! Hlavní je znát kérygma (= zvěst) Božího slova. A rozumět, co ze sebe Bůh vydává. Tedy znát to základní, co z Boha vychází a co bylo na počátku: Slovo (J 1, 1). To je zbožnost.

Tak je prvním krokem zbožnosti uvědomění, že slova Písma jsou slovy lidskými. Ta se slovy Božími teprve stávají působením Ducha v rozhovoru, přemýšlení a odkládání vlastního hříchu sobectví a namyšlenosti. Ne náhodou se Písmo až do konce 18. století nikdy nečetlo někde ve skrytu v horním pokojíku! Ale vždy ve společenství alespoň dvou nebo tří. Neboť víra je ze slyšení, nikoli ze čtení. Ve společenství dvou neb tří je Bůh (Mt 18, 20). Ve společenství alespoň dvou je možné klást otázky a slyšet odpovědi. Je možné slyšet jiný názor a tak se uchránit bludu lákavých a svůdných zlidskostí. A tak se cvičit ve zbožnosti.

Zbožný člověk tedy staví právě na Božím slovu. Na to ho nemusí neustále citovat nebo říkat „v Bibli se píše...“. Zbožný člověk žije na oběžné dráze Božího Slova a jím poměřuje vše, s čím se setkává. Tedy i kázání, novinové články a politické strany. Nepoměřuje tedy v první řadě lidským názorem nebo podle „já si myslím“, protože to je zlidskost, opak zbožnosti. Vždy znovu a bez ustání prohlubuje své uboze-lidské poznání Božího Slova.

Tak se vyjasňuje, proč je na svatbu Beránkovu pozváno tolik lidí. A proč vybraných bylo, je a bude tak strašně málo. Vždyť cvičení ve zbožnosti je nácvik právě na Beránkovu svatbu. Jíž bezbožný či zlidštěný člověk není a nemůže být hoden. Taky na ní obvykle ani nechce - to raději za obchodem, prací nebo týrat Boží služebníky.

Pouze zbožný pak člověk může přijít na Beránkovu svatbu vhodně oblečen - protože oblečen právě tím, co je z Boha. Proto máme „oblékat nového člověka“ (Ř 13, 14; Ef 4, 24 atd.). Jinak budeme vyhozeni ze svatby, i když se na ní nějak propašujeme. Tedy máme oblékat, co je z Boha: Opak sobectví, sebestřednosti, svévole, lži, pokrytectví, bájí, babských báhorek, svůdnosti, hříchu. Prostě žít po příkladu Ježíše Krista. Tedy dle ne-moc-lákavého *Božího* rozhodnutí, co je dobré a co zlé.

Amen.

Píseň: 292 - Tak Bůh tento svět miloval